

Άγία Άννα

Έτος 14° † Δ' Τρίμηνο 2010 - Α' Τρίμηνο 2011
Τεύχος 104°

Τριμηνιαίο περιοδικό
 Ίερού Ναού
 Άγίας Άννης Κατερίνης

**Μέ την Εὐλογία
 τοῦ Σεβασμιωτάτου
 Μητροπολίτου μας
 κ. Ἀγαθονίκου**

Υπεύθυνος:
 Ἀρχιμ. Διονύσιος Δ. Γκόλιας

Διεύθυνση:
 Ίερός Ναός
 Άγίας Άννης Κατερίνης
 Τ.Κ. 601 00

Τηλ. καί φάξ:
 23510-26207

Ίστοσελίδα:
www.agiaanna.net

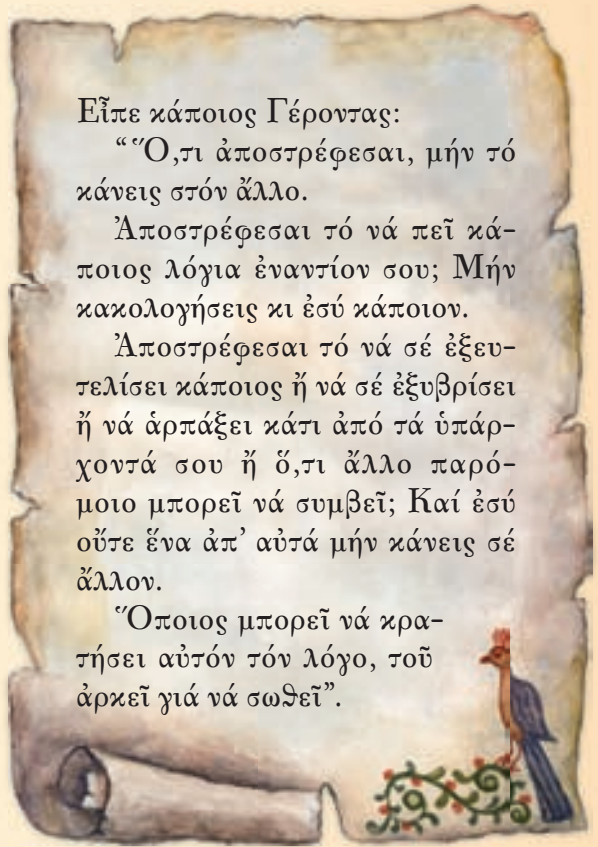
email:
agiaanna1@yahoo.gr

Έκδοτική Παραγωγή

CAITHC

Τηλ.: 210-34.76.090

Τό περιοδικό
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
 Προαιρετικές εισφορές δεκτές

Εἶπε κάποιος Γέροντας:

“Ὅ,τι ἀποστρέφεται, μήν τό
 κάνεις στόν ἄλλο.

Ἀποστρέφεται τό νά πεῖ κά-
 ποιός λόγια ἐναντίον σου; Μήν
 κακολογήσεις κι ἐσύ κάποιον.

Ἀποστρέφεται τό νά σέ ἐξευ-
 τελίσει κάποιος ἤ νά σέ ἐξυβρίσει
 ἤ νά ἀρπάξει κάτι ἀπό τά ὑπάρ-
 χοντά σου ἤ ὅ,τι ἄλλο παρό-
 μοιο μπορεῖ νά συμβεῖ; Καί ἐσύ
 οὔτε ἓνα ἀπ’ αὐτά μήν κάνεις σέ
 ἄλλον.

“Ὅποιος μπορεῖ νά κρα-
 τήσει αὐτόν τόν λόγο, τοῦ
 ἀρκεῖ γιά νά σωθεῖ”.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀπό τό χθές... στό σήμερα.....	3
Δεῦτε ὑπαντήσωμεν Χριστῶ.....	5
Τί εἶναι καί τί περιέχει ἡ εὐχή «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με».....	8
Ὁ Ὅσιος Παῦλος.....	9
Πεινάω, νηστεύω, ἀγωνίζομαι ἢ τίποτα ἀπ’ αὐτά;.....	12
Τό χέρι τῆς ἐλπίδας.....	15
Βοήθεια!.....	16
Ἡ σελίδα τοῦ Γεροντικοῦ.....	17
Φωτογραφικά Στιγμιότυπα.....	18
Ἄν δέν ὑπάρχει Θεός τί δουλειά ἔχεις μέσα στά δημιουργήματά Του;.....	20

ΤΑ 20ΧΡΟΝΑ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ἀπό τό χθές... στό σήμερα

Ἀρχιμανδρίτου Διονυσίου Γκόλια

Μέ ιδιαίτερη χαρά καί συγκίνηση ὄλοι οἱ ἐνορίτες τῆς Ἁγίας Ἄννης ἐορτάσαμε τό φετινό μας πανηγύρι, διότι στίς 9 Δεκεμβρίου 2010 συμπληρώθηκαν 20 χρόνια ἀκριβῶς ἀπό τήν πρώτη Θεία Λειτουργία πού τελέστηκε στόν πρῶτο-πρόχειρο Ἱ. Ναό μας.

Εἴκοσι χρόνια γεμάτα ἀπό τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Εἴκοσι χρόνια κάτω ἀπό τή σκέπη τῆς Ἁγίας Ἄννης.

Εἴκοσι χρόνια γεμάτα ἀγῶνες, ἀγωνίες καί ἰδρώτες.

Εἴκοσι χρόνια γεμάτα ἀπό συγκινήσεις καί χαρές.

Εἴκοσι χρόνια μιά μεγάλη οἰκογένεια... Γιατί ἔτσι προσπαθοῦμε νά βιώνουμε τήν ἐπικοινωνία μας στήν ἐνορία. Ὡς ἀδελφοί ἐν Χριστῷ. Ὁ Ἱερός μας Ναός, τοῦ ὁποίου οἱ ἐργασίες στό μεγαλύτερο μέρος ὀλοκληρώθηκαν, εἶναι τό κοινό μας σπίτι. Ἐτσι τό βλέπουμε. Ἐτσι πρέπει νά τό βλέπουμε.

Μέσα ἀπό τήν ταινία - ἀφιέρωμα πού προβάλαμε γιά τήν ἐπέτειο αὐτή (ἡ

ὁποία δόθηκε ὡς εὐλογία σέ ὄλους τούς ἐνορίτες), καθώς καί μέσα ἀπό τό ὑπό ἔκδοσιν λεύκωμα πού ἐτοιμάζουμε, δίνεται ἡ εὐκαιρία νά θυμηθοῦμε ὄλους τούς ὠραίους ἀγῶνες πού δόθηκαν, τίς θυσίες καί τούς κόπους πού καταβλήθηκαν, μέ τήν πατρική εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. κ. ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΥ, τήν πρωτοστασία τοῦ π. Δημητρίου Γκόλια καί ὄλους ἀνεξαιρέτως τούς πολύτιμους συνεργάτες του, καθώς καί ὄλους τούς δωρητές, ἐνορίτες καί μή. Σέ ὄλους ἐκφράζουμε τίς βαθύτατες εὐχαριστίες μας.

Ἰδιαίτερα εὐχαριστοῦμε τόν Σεπτό Ποιμενάρχη μας, Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κίτρους, Κατερίνης καί Πλαταμῶνος κ. κ. ΑΓΑΘΟΝΙΚΟ, ὁ ὁποῖος ὄλα αὐτά τά χρόνια ἦταν πάντα δίπλα μας, ὄχι τυπικά ἀλλά οὐσιαστικά. Θά τόν εὐγνωμονοῦμε πάντα γιά τή στοργική του μέριμνα καί παρακαλοῦμε τήν Ἁγία Θεοπρομήτορα Ἄννα τόν σκέπει, ὅπως καί ὄλους μας.

Μέ ἀφορμή τήν διπλή αὐτή πανή-

8.12.2010.
Ἀρχιερατικός
Ἑσπερινός,
χοροστατοῦντος
τοῦ Σεβ.
Μητροπολίτου
Πολυανῆς καί
Κιλκισίου κ.κ.
EMMANΟΥΗΛ.

γυρή μας ἐτοιμάστηκαν μιά σειρά ἀπό ἐκδηλώσεις οἱ ὁποῖες περιελάμβαναν, Ἐσπερές ἀκολουθίες (Θεῖες Λειτουργίες, Παρακλήσεις, Ἐγκώμια, Χαιρετισμούς, Ἀγρυπνία, Εὐχέλαιο κ.ἄ.), Ὁμιλίες ἀπό τοὺς: Σεβ. Μητροπολίτη Πολυανῆς καί Κιλκισίου κ. Ἐμμανουήλ, ὁ ὁποῖος χοροστάτησε στὸν Πανηγυρικό Ἑσπερινό, τοὺς Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτες π. Βαρνάβα Λεοντιάδην-Πρωτοσύγκελλο, π. Ἀθηνάγορα Καραμαντζάνη-Τεροκήρυκα, π. Ἰωακείμ Οἰκονομικό-Γ. Ἀρχιερ. Ἐπίτροπο, π. Σεβαστιανό Ἀράπη-Τεροκήρυκα, π. Παῦλο Ντοῦρο-Τεροκήρυκα, π. Ἐφραίμ Ὀλυμπίτη καί τὸν Ὁμ. Καθηγητὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. κ. Στέργιο Σάκκο.

7.12.2010. Ἐγκώμια Ἁγίας
Θεοπρομήτορος Ἄννης.

9.12.2010. Θεία Λειτουργία ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς.

Ἰδιαίτερη ἦταν καί ἡ εὐλογία πού εἶχαμε ἀπὸ τὴν παρουσία Ἱερῶν Λειτουργῶν ἀπὸ διάφορες ἐνορίες τῆς Ἱ. Μητροπόλεώς μας. Ὑποδεχθήκαμε τὰ ἐξῆς Ἱερά Λείψανα: Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος, Ἁγίου Μάρτυρος Τρύφωνος, Ἁγίων Νηπίων καί Ἁγίου Νείλου τοῦ Μυροβλύτου.

Τὸ ἐπίκεντρο ὁμῶς ὄλων τῶν ἐκδηλώσεων ἦταν ἡ τοποθέτηση στὸν Ἱερό Ναό μας τῆς νέας Ἐφέστιας Εἰκόνας τῆς Ἁγίας Θεοπρομήτορος Ἄννης, στὴν ὁποία ἐντοιχίστηκε καί τὸ Ἱερό Της Λείψανο πού μετέφερε ὁ Μητροπολίτης μας, καί γιὰ τὴν ὁποία κατασκευάστηκε ἓνα νέο καί ἐπιβλητικό προσκυνητάρι ὅπως φυσικά τῆς ἀξίζει.

Εὐχόμαστε σέ ὄλους χρόνια πολλὰ καί ἡ Ἁγία μας Ἄννα νά μᾶς σκεπάζει μὲ τὸν προστατευτικό Της μανδύα. Σᾶς παρακαλοῦμε νά προσεύχεστε θερμὰ ὅλοι, ὥστε ἡ ἐνορία μας νά συνεχίσει νά πορεύεται σπὴ σύγχρονη ἐποχὴ μας, μεταφέροντας σέ ὄλους τὸ διαχρονικό Μήνυμα τοῦ εὐαγγελίου, καί ὅλοι μας νά προοδεύουμε στὴν ἀρετὴ. Εἶθε νά ἀξιωθοῦμε νά ἐορτάσουμε καί ἄλλες ἐπετείες.

ΔΕΥΤΕ ΥΠΑΝΤΗΣΩΜΕΝ ΧΡΙΣΤΩ

«Ἐν νόμῳ σκιᾶ καὶ γράμματι, τύπον κατίδωμεν οἱ πιστοί»¹, ψάλλουμε στὴν Θ' ὥδῃ τῶν καταβασίων τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Καλούμαστε ὅλοι οἱ πιστοί, νά δοῦμε τὴν προτύπωση πού κρυβόταν μέσα στὸν Νόμο, τὸν ἴδιο τὸν Κύριό μας. Ὡς Νόμος ἐννοεῖται ὁ Μωσαϊκός Νόμος, αὐτός ὁ ὁποῖος εἶχε δοθεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ στὸν Μωϋσῆ. Τὸ «οὐ μοιχεύσεις», «οὐ φονεύσεις» καὶ οἱ ὑπόλοιπες ἐντολές μαζί μέ τίς διατάξεις οἱ ὁποῖες ἀφοροῦσαν στίς τελετές, τὸν ψυχικό καὶ σωματικό καθαρισμό κ.λπ. ἦταν ἡ ἠθικολογία θά λέγαμε τὴν ὁποία ἔπρεπε νά τηρήσουν οἱ ἄνθρωποι τῆς τότε ἐποχῆς (τῆς Π. Διαθήκης) ὥστε νά εἶναι κοντά στὸν Θεό.

Ἔτσι καὶ ἡ Παναγία μας μαζί μέ τὸν Ἰωσήφ τὸν μνήστορα, πραγματικοὶ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, ὑπακοῦν στὸν Νόμο. Φέρνουν τὸν Χριστό σαράντα ἡμερῶν βρέφος στὸν Ναό γιὰ νά τὸν ἀφιερῶσουν στὸν Θεό. Βλέπουμε τὸν ἴδιο τὸν Χριστό, τὸν Ποιητὴ τοῦ Νόμου, νά ὑποτάσσεται στὸν Νόμο. Ἄν καὶ δεν εἶχε ἀνάγκη καθαρισμοῦ οὔτε Αὐτός, ὡς Θεός, οὔτε ἡ μητέρα του, ὡς Παρθένος, γίνονται καὶ οἱ δύο τηρητές τοῦ Νόμου. Μᾶς δείχνει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ Χριστός ὅτι «ἡ ὑπακοή εἶναι ἡ ὁδός τῆς συμφιλίωσής μας μέ τὸν Θεό»².

Μέ τὴν παρουσία ὅμως τοῦ Χριστοῦ ἡ διαθήκη τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ὁ Νόμος

«ζητοῦσαν διὰ μέσου τοῦ πρεσβυτέρου Συμεῶν νά ἀποσυρθοῦν μπροστά στό φῶς τῆς χάριτος»³. Ὁ Χριστός ὅμως ἀποδεικνύει ἐμπράκτως ὅτι δέν ἦρθε νά καταργήσει τὸν Νόμο ἀλλά νά τὸν συμπληρώσει: «οὐκ ἤλθον καταλῦσαι, ἀλλά πληρῶσαι»⁴.

Μέ τὴν τήρηση τοῦ Νόμου ἀποδεικνύει ὅτι τό παλιό ἦταν καλό καὶ σωστό. Μέ τό «πληρῶσαι» δείχνει ὅτι ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο ἀνώτερο ἀπὸ τό παλιό, ἀνώτερο ἀπὸ τὸν Νόμο. Πῶς μπορεῖ ἄλλωστε νά καταργήσει κάτι τό ὁποῖο ὁ ἴδιος εἶχε θεσπίσει; Ἀπλά δίνει ἓνα καινούριο νόημα στά μέχρι τότε ἰσχύοντα. Δίνει ἓνα διαφορετικό περιε-

1. Εἰρμός Θ' Ὁδῆς καταβασίων τῆς Ὑπαπαντῆς.

2. Νέος Συναξαριστής τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐκδ. Ἰνδικτος, Ἀθήνα 2006, τ. 6, σ. 20.

3. Ὁπ. π., σ. 21.

4. Ματθ. ε' 17.

χόμενο στον Νόμο για να βοηθήσει τον πιστό να συνεχίσει την πορεία του προς τον Θεό και Πατέρα του.

«Ο νόμος», μάς λέει ο ιερός Χρυσόστομος, «είχε σκοπό να κάμη δίκαιον τόν άνθρωπον, αλλά δέν έφηρμόζετο» και γι' αυτό «ήλθεν ό Κύριος, μάς έδίδαξεν ότι ή άρετή έχει θεμέλιον τήν πίστιν και έδωσεν ισχύν εις τάς έντολάς του νόμου. Καί κατώρθωσε διά τής πίστεως ό,τι δεν κατώρθωσεν ό νόμος μέ τάς έντολάς του»⁵. Δηλαδή περιβάλλει τόν Νόμο –τήν ήθικολογία– μέ τήν πίστη.

Γιά να κατανοήσουμε τά παραπάνω θά δοϋμε τρία παραδείγματα, τά όποια αναφέρει ό Άγ. Ιωάννης ό Χρυσόστομος, από τούς μακαρισμούς του Κυρίου μας Ίησου Χριστού στην επί του Όρους Όμιλία:

Ό πρώτος μακαρισμός· «μακάριοι οί πτωχοί τῷ πνεύματι»⁶ ισοδυναμεί μέ τήν έντολή· «Νά μην όργιζεσθε»⁷.

Όταν μιλάει ό Χριστός για πτωχούς στό πνεϋμα δεν έννοεί τούς χαζούς ή τούς μειωμένης άντιλήψεως άνθρώπους αλλά τούς ταπεινούς. Ό ταπεινός άνθρωπος είναι αυτός ό όποιος λόγω του χαρακτήρα του σαφώς και δεν όργίζεται.

Ό έκτος κατά σειρά μακαρισμός· «μακάριοι οί καθαροί τῆ καρδιά»⁸ ισοδυναμεί μέ τήν έντολή «Νά μην στρέψης τό βλέμμα σου πρός γυναίκα μέ πόθον σαρκικόν»⁹.

Ό άνθρωπος πού έχει καθαρή και άδολη καρδιά δέν κοιτάει τίποτε άλλο παρά τό πώς θά φθάσει στον Θεό του.

Τό «μακάριοι οί ελεήμονες»¹⁰ αντιστοιχεί μέ τήν έντολή «νά μη συγκεντρώνωμεν θησαυρούς επί τής γῆς»¹¹.

Ό ελεήμων άνθρωπος είναι αυτός ό όποιος δέν θά «καταφέρει» ποτέ του να μαζέψει θησαυρούς επάνω στή γῆ γιατί συνεχώς θά έλεεί τόν συνάνθρωπό του. Ταυτόχρονα όμως θά μαζεύει πνευματικούς θησαυρούς στον οϋρανό.

Μελετώντας παράλληλα τό δεύτερο μέρος τών μακαρισμών, διαπιστώνουμε ότι όποιοι ανήκουν σε κάποια από τίς παραπάνω κατηγορίες· ταπεινοί, καθαροί στην καρδιά, ελεήμονες, έχουν μεγάλες ευεργεσίες από τόν Θεό:

- οί ταπεινοί έχουν δική τους τήν Βασιλεία τών οϋρανών· «ότι αυτών έστιν ή βασιλεία τών οϋρανών»¹²

- οί καθαροί στην καρδιά θά αξιωθουν να δοϋν τόν Θεό· «ότι αυτοί τόν Θεόν όψονται»¹³ και

- οί ελεήμονες θά ελεηθουν από τόν Θεό· «ότι αυτοί ελεηθήσονται»¹⁴

Φαίνεται ξεκάθαρα τό νέο πνεϋμα μέ τό όποιο γεμίζει ό Χριστός τήν Καινή Διαθήκη. Ό μένων εν τῷ Θεῷ έχει ευεργεσίες πολλές. Πιο έντονα όμως φαίνονται τά παραπάνω μέσα από μία καινούρια έντολή τήν όποία μάς δίνει ό Χριστός κατά τόν Μυστικό Δείπνο: «τουτο ποιείτε εις τήν έμήν ανάμνησιν»¹⁵.

5. ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, Όμιλία ΙΣΤ', ΕΠΕ., τ. 9, σ. 532.

6. Ματθ. ε' 3.

7. ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, όπ. π., σ. 534.

8. Ματθ. ε' 8.

9. ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, όπ. π.

10. Ματθ. ε' 7.

11. ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, όπ. π.

12. Ματθ. ε' 3.

13. Ματθ. ε' 8.

14. Ματθ. ε' 7.

15. Λουκ. κβ' 20.

Ποιό είναι αυτό πού μᾶς καλεῖ νά κά-
νουμε στήν δική Του ἀνάμνηση; Τό Μυ-
στήριο τῆς Θ. Εὐχαριστίας.

Ἡ ὑπακοή μας σ' αὐτήν τήν ἐντολή
τοῦ Χριστοῦ ὑπερτερεῖ καί εἶναι πηγὴ
πολλῶν ἀρετῶν. Ἡ πραγματικὴ καί συ-
νειδητὴ μας μετοχὴ στό Σῶμα καί τό
Αἷμα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μᾶς
ἐνώνει μέ τόν Χριστό. Γινόμαστε σύσ-
σωμοι καί σύνναιμοι τοῦ Χριστοῦ. Κατά
τόν Ἅγιο Νικόλαο Καβάσιλα «ψυχὴ μέν
ψυχῆ, σῶμα δέ σώματι, καί αἷμα αἵματι
μίγνυται»¹⁶.

Τότε θά εἴμαστε ὄχι ἀπλά κοντά
στόν Θεό ὅπως ἔφερνε ὁ Νόμος τούς
ἀνθρώπους μέ τόν Θεό ἀλλά ἕνα μέ τόν
Θεό: «ἡμεῖς καί ὁ Χριστός ἐν ἐσμέν»¹⁷
λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Μέσα ἀπό
αὐτό τό Μυστήριο τῆς Θ. Εὐχαριστίας
πηγάζουν ὅλα τά ὑπόλοιπα. Ὁ ἄνθρωπος
ὁ ὁποῖος ζεῖ μαζί μέ τόν Θεό δέν εἶναι
δυνατόν νά παραβαίνει τόν Νόμο Του.
Τότε ἡ θρησκεία μας δέν γίνεται ἕνα σύ-
στημα ἠθικῶν κανόνων οὔτε ιδεολογία
ἀλλά αὐτό που πραγματικά εἶναι, ἕνα
πραγματικό βίωμα. Ἕνα ζωντανό βίωμα.
Ἕνα βίωμα τό ὁποῖο δύσκολα περιγρά-
φεται. Ἀκόμη καί ἂν περιγραφεῖ δύσκο-
λα κατανοεῖται ἀπό ὅσους δέν ἔχουν
παρόμοια ἐμπειρία.

Ἕνα βίωμα τό ὁποῖο πηγάζει ἀπό τήν
ἐλευθερία μας καθὼς τίποτα καί κανεῖς
δέν μπορεῖ νά μᾶς περιορίσει ἀπό τό νά
ζήσουμε μιά πραγματικὴ πνευματικὴ

ζωή. Ἀκόμη καί αὐτές οἱ ἐντολές πού
μπορεῖ νά μᾶς φαίνονται ὡς περιοριστι-
κές δέν εἶναι. Δέν ὑπάρχει περίπτωση ὁ
Δημιουργός μας. Αὐτός πού μᾶς ἀγαπᾷ
τόσο πολύ, νά μᾶς ἔχει δώσει κάποιες
ἐντολές γιά νά μᾶς περιορίσει. Αὐτός
εἶναι πού μᾶς ἄφησε ἐλεύθερους μέ τό
«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν». Σέβε-
ται τήν ἐλευθερία μας καί δέν μᾶς πε-
ριορίζει.

Καί ἂν κάποιος θέλει νά Τόν ἀκο-
λουθήσει δέν περιορίζεται ἀπό τά
μυστήρια καί ἀπό τίς ἐντολές Του.
Ἀκολουθῶ τόν Θεό σημαίνει ζῶ πραγ-
ματικὴ, συνειδητὴ μυστηριακὴ ζωὴ. Ὁ
ζῶν μυστηριακὴ ζωὴ προστατεύεται
ἀπό τόν Θεό.

Ὁ Χριστός καί τά μυστήρια δέν
εἶναι κάτι τό ἀρνητικό· περιορισμός.
Τό ἀκριβῶς ἀντίθετο, εἶναι κάτι θετικό·
προστασία. Αὐτό πού σέ ὀρισμένους
φαίνεται ὡς περιοριστικό δέν εἶναι τί-
ποτα ἄλλο παρά ἡ ἀσπίδα πού καλεῖται
νά χρησιμοποιήσει ὁ πιστός γιά νά βγεῖ
νικητὴς ἀπό τήν μάχη μέ τόν ἐχθρό τῆς
σωτηρίας του, μέ τό πνεῦμα τῆς πονη-
ρίας.

Βλέπουμε στήν γιορτὴ τῆς Ὑπα-
παντῆς τήν Παναγία μας νά τηρεῖ
τόν Νόμο – τήν ἠθικολογία. Παράλ-
ληλα ἔχει μαζί της τόν Υἱό καί Θεό
της, τό βίωμα. Μ' αὐτόν τόν τρόπο
μᾶς δείχνει τόν δρόμο πού πρέπει νά
ἀκολουθήσουμε. Αὐτός ὁ δρόμος δέν
εἶναι ἄλλος ἀπὸ αὐτόν πού χάραξε
ὁ ὑπὸ τόν Συμεών καί τήν προφήτι-
δα Ἄνναν Ὑπαντούμενος Κύριός μας
Ἰησοῦς Χριστός. Τήν συμπλήρωση τοῦ
Νόμου διὰ τῆς πίστεως.

16. Βλ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΒΑΣΙΛΑ, Εἰς τὴν Θεῖαν
λειτουργίαν, ΛΘ', 2. ΕΠΕ. Φιλοκαλία τ. 22, σελ.
190.

17. ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, Εἰς τὴν πρὸς
Ἑβραίους ἐπιστολή. Ὁμιλία ΣΤ', ΕΠΕ., τ. 24, σελ.
362.

Τί είναι και τί περιέχει ή εὐχή «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με»;

Ἅγιου Συμεῶν Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης

*«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με»
εἶναι καί προσευχή καί εὐχή καί ὁμολογία πίστεως*

➤ Εἶναι προσευχή, διότι μ' αὐτήν ζητοῦμε παρακλητικά τό θεῖο ἔλεος.

➤ Εἶναι εὐχή ἐπειδή παραδίδουμε τούς ἑαυτούς μας στό Χριστό μέ τό νά Τόν ἐπικαλούμεθα.

➤ Εἶναι ὁμολογία, διότι μακαρίστηκε ὁ Πέτρος ἐπειδή ὁμολόγησε αὐτό τό ὄνομα.

➤ Παρέχει τό Πνεῦμα διότι «κανένας δέν λείει τόν Ἰησοῦ Κύριο, παρά μέ τό φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

➤ Χορηγεῖ θεῖες δωρεές διότι γι' αὐτήν λείει ὁ Χριστός στόν Πέτρο «θά σοῦ δώσω τά κλειδιά τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν».

➤ Εἶναι κάθαρση καρδιάς διότι βλέπει τό Θεό καί Τόν καλεῖ καί καθαρίζει αὐτόν πού βλέπει.

➤ Διώχνει τούς δαίμονες, διότι μέ τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διώχθηκαν καί διώκονται ὅλοι οἱ δαίμονες.

➤ Εἶναι καί κατοίκηση Χριστοῦ μέσα μας διότι μέ τό νά Τόν φέροουμε στή μνήμη μας - εἶναι μέσα μας καί μέ τήν ἐνθύμηση κατοικεῖ καί μᾶς γεμίζει εὐφροσύνη, ὅπως λείει, «θυμήθηκα τό Θεό καί γέμισα εὐφροσύνη».

➤ Εἶναι πηγή πνευματικῶν σκέψεων καί λογισμῶν, διότι ὁ Χριστός εἶναι ὁ θησαυρός κάθε σοφίας καί γνώσεως, καί αὐτά τά χορηγεῖ σ' ἐκείνους πού μέσα τους κατοικεῖ.

➤ Εἶναι ἀπολύτρωση τῶν ἁμαρτιῶν, ἐπειδή λείει γι' αὐτήν «Ὅσα λύσεις, θά εἶναι λυμένα στόν οὐρανό».

➤ Εἶναι θεραπευτήριο ψυχῶν καί σωμάτων, ἐπειδή λείει «στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, σήκω

καί περπάτα» καί «Αἰνέα, σέ θεραπεύει ὁ Ἰησοῦς Χριστός».

➤ Χορηγεῖ τό θεῖο φωτισμό, διότι ὁ Χριστός εἶναι τό ἀληθινό φῶς καί μεταδίδει σ' αὐτούς πού Τόν ἐπικαλοῦνται ἀπό τή λαμπρότητα καί τή χάρη Του. «Ἄς εἶναι, λείει, ἡ λαμπρότητα τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ μας σ' ἐμᾶς», καί «ὅποιος μέ ἀκολουθεῖ θά ἔχει τό φῶς τῆς ζωῆς».

➤ Εἶναι πηγή τοῦ θείου ἐλέους διότι ζητοῦμε τό ἔλεος. Καί ὁ Κύριος εἶναι ἐλεήμων καί ἐλεεῖ ὅλους ὅσοι τόν ἐπικαλοῦνται, καί κάνει γρήγορη ἐκδίκηση ἐκείνων πού βοοῦν πρός Αὐτόν.

➤ Εἶναι ἡ μόνη σωτηρία διότι, λείει ὁ Ἀπόστολος «μέ κανέναν ἄλλο δέν μπορούμε νά σωθοῦμε», καί «Αὐτός εἶναι ὁ σωτήρας τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός». Γι' αὐτό καί κατά τήν ἐσχάτη ἡμέρα «κάθε γλώσσα θά ὁμολογήσει» καί θά ἀνυμνήσει, θέλοντας καί μή θέλοντας «ὅτι Κύριος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, γιά νά δοξάζεται ὁ Θεός Πατέρας».

Αὐτό εἶναι τό σημάδι τῆς πίστεώς μας, ὅτι εἴμαστε καί ὀνομαζόμεστε Χριστιανοί καί δίνουμε μαρτυρία ὅτι εἴμαστε ἐκ Θεοῦ. «Ὅποιος ὁμολογεῖ πῶς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός πού ἦλθε καί ἔγινε ἄνθρωπος, αὐτός εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ» λείει ὅπως εἴπαμε καί πρίν, καί ὅποιος δέν ὁμολογεῖ δέν εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ. Καί αὐτός πού δέν ὁμολογεῖ τόν Ἰησοῦ Χριστό εἶναι ἀπό τόν Ἄντιχριστο.

(Ἅγιου Συμεῶν, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης,
Ἡ Προσευχή τοῦ Ἰησοῦ, Ἐκδ. Ἐπέκταση)

Ὁ Ὅσιος Παῦλος Ἀρχιεπίσκοπος Νεοκαισαρείας ὁ Ὁμολογητής

(23 Δεκεμβρίου)

Ἰωάννου Ε. Πουλατσιδη, Θεολόγου

Ὁ Ὅσιος αὐτός Ἐπίσκοπος Παῦλος, τοῦ μαρτυρικοῦ ὅπως ἀποδείχθηκε στό διάβα τῶν αἰώνων, Δυτικοῦ Πόντου, ἔζησε τόν 4ο μ.Χ. αἰώνα, ὅταν βασιλεῦε ὁ Αὐτοκράτορας Λικίνιος (307-323) μέ ἔδρα τήν Νικομήδεια. Ὁ Ὅσιος Παῦλος ἦταν ζηλωτής ἐπίσκοπος πού ἀναδείχθηκε καλός ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ πραότητα καί ἡ ταπείνωσή του ἀκτινοβολοῦσαν, κάτι τό ὁποῖο δέν περνοῦσε ἀπαρατήρητο ἀπό τούς πιστούς τῆς ἐπαρχίας τῆς Νεοκαισαρείας. Γι' αὐτήν τήν εὐσέβεια καί τήν ἐνάρετη ζωή του, ἰδιαίτερως ἀγαπήθηκε καί ἐκτιμήθηκε ἀπό ὅλους τούς Χριστιανούς. Πῶς ὅμως νά μὴν ἀγαπηθεῖ ἓνας τέτοιος ἱεράρχης; Σέ περίοδο μάλιστα μεγάλων διωγμῶν καί μεγάλων δυσκολιῶν, πάντα ὁ λαός ψάχνει ἀπό κάπου νά στηριχθεῖ. Ψάχνει κάποιον Θεόσταλο ἐπίγειο Ἄγγελο γιά νά ἀκουμπήσει. Ὁ Παῦλος ἦταν ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος. Ὁ κατάλληλος Πνευματικός ἄνθρωπος. Ἦταν ὁ ἐπίγειος Ἄγγελος πού ἀναζητοῦσε ὁ πιστός λαός. Ὁ ταπεινός αὐτός ἐπίσκοπος, ἄγρυπνα μεριμνοῦσε γιά τήν προκοπή καί τήν σωτηρία τοῦ ποιμνίου του, μέ τό διδακτικό καί παρηγορητικό του λόγο, καί μέ τό παράδειγμα τῆς Ἁγίας τοῦ ζωῆς, ὅπου ἦταν τό φῶς πού καθοδηγοῦσε τούς πιστούς στό δρόμο τῆς ἀρετῆς. Ἡ παρουσία του χάριζε τήν θαλπωρή τῆς σιγουριᾶς καί τῆς ἀσφάλειας στους Χριστιανούς. Προκαλοῦσε ὅμως τόν φανατισμό καί τό

ἄσπονδο μῖσος τῶν εἰδωλολατρῶν ἐναντίον του. Προκαλοῦσε ὁ βίος του, ὅπως προκαλοῦσε καί ἡ ὀλοκληρωτική δράση καί διδασκαλία τοῦ Κυρίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Παῦλος ἦταν ἔτοιμος ὅπως καί Αὐτός νά θυσιάσει τήν ζωή του, γιά χάρη τῶν Χριστιανῶν. Πολλοί περισσότερο οἱ διωγμοί κατά τῶν Χριστιανῶν συνεχίζονταν λυσσαλέοι λίγο πρὶν τήν ὀριστική κατάρρευση τῆς εἰδωλολατρίας. Ἦταν ἡ τελευταία ἐπίδειξη δυνάμεως λίγο πρὶν τήν τελική πτώση, ἀπέναντι στήν Χριστιανική κοινωρία πού εἶδη ἀνέτειλε.

Ἔτσι κάποιοι κατήγγειλαν τόν Ἐπίσκοπο Παῦλο στόν Αὐτοκράτορα Λικίνιο (307-323), ὁ ὁποῖος γιά λόγους πολιτικῆς σκοπιμότητας ἦταν εὐνοϊκός ἔναντι τῶν εἰδωλολατρῶν. Ἦθελε, δηλαδή, ὁ Λικίνιος τούς εἰδωλολάτρες μέ τό μέρος του γιά νά ἀντιμετωπίσει στρατιωτικά τόν Μέγα Κωνσταντῖνο (306-337). Ὁ Παῦλος σέ αὐτούς τούς δύσκολους καιρούς ἐργάστηκε γιά τήν Ἐκκλησία καί τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ μέ μεγαλύτερο ζήλο, δέν ὑπέστειλε τήν σημαία τοῦ ἀγῶνος.

Τά κατορθώματα τοῦ Παύλου καί ἡ ἀγάπη πού ἔτρεφε ὁ λαός πρός τό πρόσωπό του, ἔφτασαν μέχρι τά αὐτιά τοῦ Αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος ἔστειλε ἔμπιστους ἀνθρώπους νά συλλάβουν τόν Ὅσιο καί νά τόν ὀδηγήσουν ἐνώπιόν του. Φυσικά μιὰ προσωπικότητα σάν τόν Παῦλο, ἤξερε ἀπό τήν ἀρχή ὁ Λικίνιος, πῶς θά ἦταν

ἐπικίνδυνη γιά τά ἐπίβουλα σχέδιά του, κατά τῶν Χριστιανῶν, τοῦ Αὐτοκράτορα Μ. Κωνσταντίνου ἀλλά καί ὀλόκληρου τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου τῆς ἀνατολῆς, μιᾶς καί ὁ Λικίνιος ἦταν ἀκόμα Βασιλιάς τῆς ἀνατολῆς. Τό ἐπίβουλο σχέδιό του γιά τήν ἐξόντωση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἤδη παίρνει σάρκα καί ὀστά, ἀρχίζει νά ὑλοποιεῖται. Οἱ στρατιῶτες του ἐκτελοῦν τήν ἐντολή του καί ὀδηγοῦν τόν Παῦλο μπροστά του. Μά οὔτε καί στούς κριτές του καί τόν Αὐτοκράτορα φάνηκε νά ἀνησυχεῖ ἢ νά φοβάται. Θηρίο πίστεως ὁ Παῦλος δέν πτοεῖται ἀπό τίς ἀπειλές. Ὅπως ἡ ἀπιστία κάνει τόν ἄνθρωπο θηρίο μαινόμενο ἀπέναντι στόν Θεό, ἔτσι ἀντιθέτως καί ἡ πίστη κάνει θηρίο τόν ἄνθρωπο, ἀλλά μέ τήν ἐξῆς διαφορά ὅμως, ἡ πίστη, ἡ βαθιά πίστη, σέ κάνει πιό δυνατό ἀπό ποτέ. Τόσο δυνατό πού μπορεῖς νά ἀντισταθεῖς σέ ὀποιοδήποτε πειρασμό. Ὁ Αὐτοκράτορας ἀντίκρισε ἕναν διαφορετικό ἄνθρωπο. Ἴσως νά μήν εἶχαν ποτέ ζαναδεῖ τά μάτια του, τέτοια πραότητα σέ ἀνθρώπινο πρόσωπο. Κατάλαβε ἀπό τήν ἀρχή ὅτι δέν θά καμπτότανε εὔκολα, δέν θά γινότανε εἰδωλολάτρης εὔκολα, ἴσως καί καθόλου, νά μήν ἀλλάζε θρησκεία. Ἐτσι καί ἔγινε. Ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος Νεοκαισαρείας ἔμνε ἀπότητος στίς ἀπειλές. Οἱ φοβερισμοί δέν τόν ἀγγίζαν. Αὐτό ἐξόργισε τόν Λικίνιο, πού διέταξε ἀμέσως νά τόν δείρουν μέ ρόπαλο. Ἀρχίζει τό μαρτύριο ἐνός ἀκόμη Ἁγίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ἐνός ἀνθρώπου πού ἐάν ἐκείνη τήν στιγμή ἀπαρνιότανε τόν Χριστό καί γινότανε εἰδωλολάτρης, σίγουρα θά τόν ξεχνοῦσε, πέραν τοῦ Χριστοῦ, καί ἡ ἴδια ἡ ἱστορία. Ἐνῶ τώρα, οὔτε ὁ Χριστός τόν ζέχασε ἀλλά καί ἡ ἱστορία διά μέσου τῆς Ἐκκλησίας τόν θυμᾶται καί τόν ἀνακήρυξε Ἅγιό Της. Ποιά ἦταν ὅμως ἡ ἐκπληξη τοῦ Αὐτοκράτορα, ἀλλά καί ὄσων παρακολουθοῦσαν τό μαρτύριο, βλέποντας τόν ἐπίσκοπο νά ὑπομένει μέ ἀνδρεία καί ὑπομονή, χωρίς νά λιποψυχεῖ, χωρίς νά διαμαρτύρεται. Μά ὄσο γενναῖος ἀθλητής ἀναδεικνυόταν ὁ Ἅγιος, τόσο θρασύτερος γινότανε ὁ Λικίνιος.

Διέταξε, λοιπόν, ὁ Λικίνιος καί ἔβαλαν ἀνάμεσα στίς παλάμες τῶν χεριῶν τοῦ μάρτυρος, πυρακτωμένο σίδηρο, καί τίς ἔδεσαν σφιχτά, μέχρι νά κρυ-

ώσει τό σίδηρο. Οἱ σάρκες κήκαν καί τό πυρωμένο σίδηρο τρύπησε τίς παλάμες τοῦ Ἐπισκόπου μέ ἀποτέλεσμα τά χέρια του νά μείνουν ἀνενεργά. Ἦταν ἡ ἀπόδειξη ὅμως τῆς θυσίας του γιά τόν Ἐσταυρωμένο. Τό μαρτύριο ἦταν ὀδυνηρό, οἱ πόνοι ἀφόρητοι, ὅμως γιά τόν Χριστιανό ἦταν δόξα καί τιμὴ νά ὑπομένει γιά τόν Κύριό του πρόσκαιρους πόνους πού θά τοῦ ἀπέφεραν κέρδος τήν αἰώνια τρυφή καί ἀγαλλίαση. Γι' αὐτό βλέπουμε πώς μέ χαρά δεχόταν τούς πόνους τοῦ μαρτυρίου του. Ὁ Λικίνιος ἔνωθε νικημένος ἀπό τόν ταπεινό καί ἄοπλο τοῦτο ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ, παρ' ὄλο τήν δύναμη καί τήν ἐξουσία του. Ἐτσι ὀργισμένος ὑπέγραψε τήν ἐξορία του σέ ἕνα φρούριο τῆς Μεσοποταμίας στίς ὄχθες τοῦ Εὐφράτη ποταμοῦ, καί διέταξε νά μείνει δέσμιος ἐκεῖ μέσα. Σκέφτηκε πώς ἐκεῖ μέσα ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου θά εἶναι πιό ἀργός καί πιό ὀδυνηρός.

Ὁ Θεός εὐδόκησε νά σταματήσουνε τά μαρτύρια καί οἱ διωγμοί στήν Ἐκκλησία Του. Αὐτό ἔγινε μέ τόν θρίαμβο τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ὅπου ἐλευθερώθηκαν ὄλοι οἱ Χριστιανοί ἀπό τίς φυλακές καί τίς ἐξορίες καί ἐπέστρεψαν ὁ καθένας στήν Πατρίδα του, στήν Ἐπαρχία του καί στήν θέση του.

Μεταξύ τῶν ἐλευθερωτῶν ἦταν καί ὁ Ἅγιος Παῦλος, ὁ ὀποῖος ἐπέστρεψε στήν Ἐπισκοπή τῆς Νεοκαισαρείας, ὅπου ὁ Θεόφιλος ποίμανε τήν Ἐκκλησιαστική του περιφέρεια. Ὁ Παῦλος ἄρχισε ξανά νά ποιμαίνει τόν λαό τῆς ἀγαπημένης του ἐπισκοπῆς καί νά λάμπει ἀπό τίς ἀρετές του. Οἱ Χριστιανοί τόν δέχθηκαν μέ χαρά καί μέ πανηγυρικές ἐκδηλώσεις, ὅμως ὁ μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τά μαρτύρια δέν μπορούσε νά χρησιμοποιεῖ τά δυό του χέρια, διότι ὅπως διαβάζουμε καί στό «Συναξάρι» τοῦ Ὁσίου στίς 23 Δεκεμβρίου: «Ὀντως ὁ Παῦλος κατά Παῦλον ἦν φέρων τά τοῦ Χριστοῦ στίγματα τῆ σαρκί ξένως». Ὀντως, δηλαδή, ὁ Παῦλος, κατά τά λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, βάσταζε στή σάρκα του παραδόξως τίς πληγές πού ὑπέστη γιά τό Χριστό. Αὐτές οἱ πληγές πού προέρχονται ἀπό τό μαρτύριο, κατέστησαν τά νεῦρα τῶν χεριῶν του ἀνενεργά, ὀπότε δέν μπορούσε νά εὐλογῆσει τό ποίμνιό του μέ τά χέρια. Παρ' ὄλα αὐτά συνέχισε

νά ἐργάζεται, νά κηρύπτει, νά διδάσκει, νά νουθετεῖ, νά παρηγορεῖ καί νά ἐπιτελεῖ εὐσυνειδήτως τά Ἐκκλησιαστικά του καθήκοντα.

Στήν ἐπιστροφή του ὁμως βρῆκε τήν Ἐκκλησία νά σπαράσσεται ἀπό τήν αἵρεση τοῦ Ἀρείου. Αὐτό βαθιά ἔθλιψε τόν Ἐπίσκοπο. Λόγω, λοιπόν, τῆς αἰρέσεως τοῦ Ἀρείου, ἀλλά καί ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων πού ἀπασχολοῦσαν τήν Ἐκκλησία, ὁ Μ. Κωνσταντῖνος ἀποφάσισε καί τό 325 μ.Χ., συνήλθε στήν Νίκαια τῆς Βιθυνίας ἡ Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, στήν ὁποία πήραν μέρος τριακόσιοι δεκαοχτώ (318) Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦταν καί ὁ Ὅσιος Παῦλος. Στή Σύνοδο αὐτή, δόθηκε ἡ εὐκαιρία σέ ὅλους τούς Ἁγίους Πατέρες πού ἔφεραν στά σώματά τους τά σίγματα τοῦ Χριστοῦ (ἀπό τά μαρτύρια καί τά βασιανιστήρια) νά τά δείχνουν ὁ ἕνας στόν ἄλλο, γιατί τά θεωροῦσαν ὡς τόν καλύτερο καλλωπισμό τους. Ἔτσι, γνωρίζουμε, πώς ἄλλος ἔδειχνε τό χέρι πού τοῦ εἶχαν κόψει οἱ εἰδωλολάτρες, ἄλλος τά αὐτιά καί ἄλλοι τή μύτη. Ἄλλος ἔδειχνε τά βγαλμένα του μάτια καί ἄλλος ὁποιαδήποτε μέλος τοῦ σώματός του, πού εἶχαν ἀποκόψει οἱ λυσσαλέοι δῆμιοι εἰδωλολάτρες. Κάποιοι ἄλλοι παρουσίαζαν τά ἀποτυπώματα ἀπό τίς μαστιγώσεις μέ βούνευρα, ἄλλοι τά σπασμένα μέλη τους ἀπό τά χτυπήματα μέ ρόπαλα, καί ἄλλοι τά βαθουλώματα τῆς σάρκας τους ἀπό τά βαθιά ἐγκαύματα πού τούς προκαλοῦσαν τά πυρακτωμένα σίδερα.

Τότε καί ὁ μακάριος Ἐπίσκοπος Παῦλος, ἀφοῦ ὅπως εἶδαμε δέν ἦταν καί αὐτός ἄμοιρος τῶν ἐνεργειῶν τῶν εἰδωλολατρῶν, ἔδειξε τά σπασμένα μέλη του ἀπό τά χτυπήματα τῶν ροπάλων, καθώς καί τίς παλάμες τῶν ἁγιασμένων χειρῶν του. Παλάμες οἱ ὁποῖες εἶχαν κατακαεῖ ἀπό τό πυρακτωμένο σίδερο τοῦ τυράννου καί τίς εἶχε καταστήσει ἀνερέγγητες. Ὅλοι τους ἦταν ὑπερήφανοι πού ἀγωνίστηκαν ἀλλά καί πού συνεχίζουν νά ἀγωνίζονται γιά τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτόν πού ἀνοιξε τόν δρόμο τῶν οὐρανῶν γιά ὅλους ἡμᾶς.

Ἀφοῦ διά μέσου τῆς φώτισης τοῦ Ἁγίου Πνεύ-

ματος, οἱ 318 Θεοφόροι Ἅγιοι Πατέρες, συζήτησαν γιά τά μεγάλα θέματα, ἀποφάσισαν, καθαίρεσαν καί ἀναθεμάτισαν τόν αἰρεσιάρχη Ἀρειο. Μετά ἀπό τή λήξη τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου μετέβησαν στό Βυζάντιο μαζί μέ τόν Αὐτοκράτορα Μέγα Κωνσταντῖνο. Στήν Βασιλεύουσα τοῦ κόσμου, τήν Κωνσταντινούπολη, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ὑποδέχθηκε τούς Πατέρες. Συνέβη ὁμως κάτι τό ὁποῖο δέν θά τό περίμενε ὁ Ὅσιος, ἀλλά οὔτε καί οἱ ὑπόλοιποι παρευρισκόμενοι. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, μέ πολλή εὐλάβεια, γονάτισε, ἔπιασε μέ τά ἴδια του τά χέρια καί ἀσπάστηκε τά ἁγιασμένα χέρια τοῦ Παύλου. Στήν συνέχεια τά ἀκουμποῦσε γιά εὐλογία πάνω στά μάτια του καί σέ ἄλλα μέλη τοῦ σώματός του. Ἐνῶ συνέβαιναν αὐτά, εἶπε παράλληλα ὁ Αὐτοκράτορας, σέ ὅλους τά ἐξῆς, πραγματικά, συγκινητικά λόγια:

«Δέν χορταίνω νά καταφιλῶ τās χείρας ταύτας, αἵτινες διά τόν Χριστόν μου ἔγιναν νεκράί καί ἀνερέγγητοι».

«Δέν χορταίνω νά καταφιλῶ τά χέρια αὐτά, πού γιά τό Χριστό μου κατέστησαν νεκρά καί ἀνερέγγητα».

Ὁ Ὅσιος ἐπίσκοπος, ἐπέστρεψε στήν Νεοκαισάρεια κοντά στό ποίμνιό του, ζώντας κατά Χριστόν γιά μερικά ἀκόμη χρόνια, πεθαίνοντας σέ προχωρημένη γεροντική ἡλικία. Τόν θάνατό του τόν θρήνησαν μέ φιλοσοργήματα ὅλοι στήν ἐπαρχία τῆς Νεοκαισαρείας τοῦ Πόντου καί ὄχι μόνο. Ἦταν ἕνας ὑπέρμαχος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσίου Τριάδος, καί διακατεχότανε διά τῶν ἀρετῶν του ἀπό τό Πανάγιο Πνεῦμα. Ἐζησε ὡς ἕνας σωστός δούλος τοῦ Χριστοῦ. Μέσα στήν καρδιά του ἀναπαύστανε ὀλοκληρωτικά ἡ ὑπαρξη τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ.

Ἄς εὐχηθοῦμε πώς θά ἔχουμε ὅλοι μας τήν εὐχή ἑνός ἀκόμη Γέροντα τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, ὅπως τοῦ Θεοφόρου δούλου Τοῦ Χριστοῦ καί τῆς μητρὸς Αὐτοῦ Ὑπεραγίας Θεοτόκου, Παύλου Ἀρχιεπισκόπου Νεοκαισαρείας, στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πεινάω, νηστεύω, αγωνίζομαι ἢ τίποτα ἀπ' αὐτά;

Μερικές σκέψεις γιά τή νηστεία ἀπό τόν π. Ἀλέξανδρο Σμέμαν

«...Εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καί νηστεία» (*)

Δέν μπορεῖ νά υπάρξει Σαρακοστή χωρίς νηστεία. Ὅμως φαίνεται ὅτι πολλοί ἄνθρωποι σήμερα ἢ δέν παίρνουν τή νηστεία στά σοβαρά ἢ, ἂν τήν παίρνουν, παρεξηγοῦν τόν πραγματικό πνευματικό σκοπό της. Γιά μερικούς νηστεία σημαίνει ἓνα συμβολικό «σταμάτημα» σέ κάτι, γιά μερικούς ἄλλους νηστεία εἶναι μιά προσεκτική τήρηση τῶν νηστευτικῶν κανόνων. Ἀλλά καί σίς δύο περιπτώσεις σπάνια ἢ νηστεία συνδέεται μέ τήν ὄλη προσπάθεια τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς.

Θά πρέπει πρῶτα πρῶτα νά προσπαθήσουμε νά καταλάβουμε τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας γιά τή νηστεία καί ὕστερα νά ρωτήσουμε τόν ἑαυτό μας: Πῶς μπορούμε ἑμεῖς νά ἐφαρμόσουμε αὐτή τή διδασκαλία στή ζωή μας; Ἡ νηστεία ἢ ἡ ἀποχή ἀπό τίς τροφές δέν εἶναι ἀποκλειστικά μιά χριστιανική συνήθεια. Ὑπῆρχε καί ὑπάρχει ἀκόμα καί σέ ἄλλες θρησκείες ἢ καί πέρα ἀπό τίς θρησκείες, ὅπως λόγου χάρι, σέ μερικές εἰδικές θεραπείες κ.λπ. Σήμερα οἱ ἄνθρωποι νηστεύουν (ἀπέχουν ἀπό τό φαγητό) γιά πάρα πολλές αἰτίες, ἀκόμα καί γιά πολιτικούς, μερικές φορές λόγους. Εἶναι πολύ βασικό λοιπόν νά ξεχωρίσουμε τό μοναδικό περιεχόμενο στή χριστιανική νηστεία.

Αὐτό μᾶς ἀποκαλύπτει πρῶτα ἀπ' ὅλα στήν ἀλληλοεξάρτηση πού ὑπάρχει ἀνάμεσα σέ δύο γεγονότα πού βρίσκονται στήν Ἁγία Γραφή: τό ἓνα στήν ἀρχή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Τό πρῶτο γεγονός εἶναι τό «σταμάτημα τῆς νηστείας» ἀπό τόν Ἀδάμ στόν Παράδεισο. Ἐφαγε, ὁ Ἀδάμ, ἀπό τόν ἀπαγορευμένο καρπό. Ἔτσι μᾶς παρουσιάζεται ἡ

πρῶτη ἁμαρτία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Χριστός, ὁ Νέος Ἀδάμ –καί αὐτό εἶναι τό δεύτερο γεγονός– ἀρχίζει μέ νηστεία. Ὁ Ἀδάμ πειράσθηκε καί ὑπόκυψε στόν πειρασμό. Ὁ Χριστός πειράσθηκε καί νίκησε τόν πειρασμό. Ἡ συνέπεια τῆς ἀποτυχίας τοῦ Ἀδάμ εἶναι ἡ ἔξωσή του ἀπό τόν Παράδεισο καί ὁ θάνατος. Ὁ καρπός τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ συντριβή τοῦ θανάτου καί ἡ δική μας ἐπιστροφή στόν Παράδεισο. [...]

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Νέος Ἀδάμ. Ἔρχεται νά ἐπανορθώσει τήν καταστροφή πού ἐπέβαλε στή ζωή ὁ Ἀδάμ, νά ἀποκαταστήσει τόν ἄνθρωπο στήν ἀληθινή ζωή. Καί ὁ Χριστός ἐπίσης ἀρχίζει μέ νηστεία: «νηστεύσας ἡμέρας τεσσαράκοντα καί νύκτας τεσσαράκοντα, ὕστερον ἐπεινάσε» (Ματθ. 4, 2). Ἡ πείνα εἶναι ἡ κατάσταση ἐκείνη κατά τήν ὁποία ἀναγνωρίζουμε τήν ἐξάρτησή μας ἀπό κάτι ἄλλο – τή στιγμή πού νιώθουμε κατεπείγουσα καί ἀπαραίτητη ἀνάγκη γιά τροφή καταλαβαίνουμε ὅτι δέν ἔχουμε τή ζωή μέσα μας.

Εἶναι αὐτό τό ὄριο πέρα ἀπό τό ὁποῖο ἢ πεθαίνω ἀπό ἀσιτία ἢ ἀφοῦ ἱκανοποιήσω τό σῶμα μου ἔχω ζανά τό αἶσθημα τῆς ζωῆς μέσα μου.

Αὐτή ἀκριβῶς, μέ ἄλλα λόγια, εἶναι ἡ στιγμή πού ἀντιμετωπίζουμε τήν τελική ἐρώτηση: Ἀπό τί λοιπόν εξαρτᾶται ἡ ζωή μου; Καί ἐφ' ὅσον ἡ ἐρώτηση δέν εἶναι ἀπλά μιά ἀκαδημαϊκή ἐρώτηση, ἀλλά τή νιώθω μ' ὀλόκληρο τό σῶμα μου, εἶναι ἐπίσης καί στιγμή πειρασμοῦ. Ὁ Διάβολος ἦρθε στόν Ἀδάμ μέσα στόν Παράδεισο, ἦρθε ἐπίσης καί στό Χριστό μέσα στήν ἔρημο. Πλησίασε δηλαδή

(*) «εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καί νηστεία»: φράση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπό τό κατά Ματθαῖον 17, 21. Λέει (στά νέα ἑλληνικά): αὐτό τό γένος (οἱ δαίμονες) δέν διώχνονται παρά μόνο μέ προσευχή καί νηστεία.

δύο πεινασμένους ανθρώπους και τούς εἶπε: Χορτάστε τήν πείνα σας, γιατί αὐτή εἶναι ἡ ἀπόδειξις ὅτι ἐξαρτάστε ὀλοκληρωτικά ἀπό τήν τροφή, ὅτι ἡ ζωή σας βρίσκεται στήν τροφή. Καί ὁ μέν Ἀδάμ πίστεψε καί ἔφαγε, ὁ Χριστός ὅμως ἀρνήθηκε τόν πειρασμό καί εἶπε: ὁ ἄνθρωπος «οὐκ ἐπ’ ἄρτω μόνω ζήσεται». Ἀρνήθηκε νά δεχτεῖ αὐτό τό ψέμα πού ὁ διάβολος ἐπιβάλλει στόν κόσμο, τό κάνει δέ ὀλοφάνερη ἀλήθεια χωρίς καμιά ἐπιπλέον συζήτηση, τό κάνει θεμέλιο γιά ὄλες τίς ἀπόψεις μας, τίς ἐπιστήμες, τήν ἱατρική, πιθανόν καί γιά τή θρησκεία. Κάνοντας αὐτό ὁ Χριστός ἀποκατέστησε τή σχέση ἀνάμεσα στήν τροφή, τή ζωή καί τὸ Θεό, σχέση τήν ὁποία εἶχε σπάσει ὁ Ἀδάμ καί πού ἡμεῖς ἐξακολουθοῦμε νά τή σπάζουμε κάθε μέρα.

Τί εἶναι, λοιπόν, νηστεία γιά μᾶς τούς χριστιανούς; Εἶναι ἡ εἰσοδός μας καί ἡ συμμετοχή μας σέ κείνη τήν ἐμπειρία τοῦ Χριστοῦ μέ τήν ὁποία μᾶς ἐλευθερώνει ἀπό τήν ὀλοκληρωτική ἐξάρτηση ἀπό τήν τροφή, τήν ὕλη καί τόν κόσμο. Μέ κανένα τρόπο ἡ δική μας ἐλευθερία δέν εἶναι πλήρης. Μέ τό νά ζοῦμε ἀκόμα στό μεταπτωτικό κόσμο, στόν κόσμο τοῦ παλιοῦ Ἀδάμ, μέ τό νά εἶμαστε μέρος του, ἐξακολουθοῦμε νά ἐξαρτοῦμαστε ἀπό τήν τροφή. Ἀλλά ὅπως ἀκριβῶς ὁ θάνατός μας—ἀπό τόν ὁποῖο εἶναι ἀνάγκη ὀπωσδήποτε νά περάσουμε— ἔγινε χάρη στό θάνατο τοῦ Χριστοῦ μιά διάβαση πρὸς τή ζωή, ἔτσι καί ἡ τροφή πού τρῶμε καί ἡ ζωή πού μᾶς δίνει μπορεῖ νά γίνει ζωή «ἐν τῷ Θεῷ» καί γιά τὸ Θεό.

Ἀλλά ἀκόμα καί ὁ «ἐπιούσιος ἄρτος» πού παίρνουμε ἀπό τὸ Θεό μπορεῖ νά εἶναι σ’ αὐτή τή ζωή μας καί σ’ αὐτόν τόν κόσμο, ἐκεῖνο πού μᾶς δίνει δύναμη, νά εἶναι ἡ ἐπικοινωνία μας μέ τὸ Θεό μᾶλλον παρά ἐκεῖνο πού μᾶς χωρίζει ἀπ’ Αὐτόν. Παρ’ ὅλα αὐτά ὅμως μόνο ἡ νηστεία εἶναι ἐκείνη πού μπορεῖ νά πραγματοποιήσει μιά τέτοια μεταστροφή, μπορεῖ νά μᾶς δώσει τήν ὑπαρξιακή βεβαίωση ὅτι ἡ ἐξάρτησή μας ἀπό τήν τροφή καί τήν ὕλη δέν εἶναι ὀλοκληρωτική καί τέλεια ὅτι ἐνωμένη μέ τήν προσευχή, τή χάρη καί τή λατρεία μπορεῖ νά γίνει πνευματική.

Ὅλα αὐτά σημαίνουν, ἂν τὸ νιώσουμε βαθιά, ὅτι ἡ νηστεία εἶναι τὸ μόνο μέσο μέ τὸ ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος ἐπανορθώνει τήν ἀληθινὴ πνευματι-

κή του φύση. Δέν εἶναι μιά θεωρητικὴ ἀλλὰ μιά ἀληθινὰ πρακτικὴ πρόκληση γιά τόν «πατέρα τοῦ ψεύδους» πού καταφέρνει νά μᾶς πείσει ὅτι ἐξαρτιόμαστε μόνο ἀπὸ τὸ ψωμί καί νὰ οἰκοδομήσει ὅλη τήν ἀνθρώπινη γνώση, τήν ἐπιστήμη καί ὅλη τήν ὑπαρξή πάνω σ’ αὐτό τό ψέμα. Ἡ νηστεία εἶναι ἓνα ξεσκέπασμα αὐτῆς τῆς ἀπάτης καί ταυτόχρονα μιά ἀπόδειξις ὅτι ὑπάρχει αὐτό τό ψέμα.

Ἔχει ὕψιστη σημασία τὸ ὅτι ὁ Χριστός, ἐνὼ νῆστευε συνάντησε τὸ Σατανᾶ καί τὸ ὅτι ἀργότερα εἶπε ὅτι ὁ Σατανᾶς δέν ἀντιμετωπίζεται «εἰ μὴ ἐν νηστεία καί προσευχῇ». Ἡ νηστεία εἶναι ὁ πραγματικὸς ἀγώνας κατὰ τοῦ Διαβόλου γιατί εἶναι ἡ πρόκληση στό νόμο πού τόν κάνει «ἄρχοντα τοῦ κόσμου τούτου». Καί ὅμως ἂν κάποιος πεινασμένος ἀνακαλύψει ὅτι μπορεῖ πραγματικά νά γίνει ἀνεξάρτητος ἀπ’ αὐτή τήν πείνα, ὅτι δέν θά καταστραφεῖ ἀπ’ αὐτή ἀλλὰ ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ὅτι μπορεῖ νά τή μετατρέψει σέ πηγή πνευματικῆς δύναμης καί νίκης, τότε τίποτε δέν ἀπομένει ἀπ’ αὐτὸ τὸ μεγάλο ψέμα στό ὁποῖο ζούσαμε μετὰ ἀπὸ τόν Ἀδάμ.

Πόσο ἄραγε ξεφύγαμε ἀπὸ τήν συνηθισμένη ἀντίληψη τῆς νηστείας—ὅτι νηστεία δέν εἶναι παρά ἡ ἀλλαγὴ φαγητῶν ἢ τὸ τί ἐπιτρέπεται καί τί ἀπαγορεύεται—, ἀπ’ ὅλη τήν ἐπιφανειακὴ ὑποκρισία; Τελικὰ νηστεύω σημαίνει μόνο ἓνα πράγμα: πεινάω. Νά φτάνω δηλαδή στά ὅρια ἐκείνης τῆς ἀνθρώπινης κατάστασης ὁπότε φαίνεται καθαρὰ ἡ ἐξάρτηση ἀπὸ τήν τροφή καί, καθὼς εἶμαι πεινασμένος ν’ ἀνακαλύπτω ὅτι αὐτὴ ἡ πείνα εἶναι πρῶτα ἀπ’ ὅλα μιά πνευματικὴ κατάσταση καί πού αὐτῆ, στήν πραγματικότητα, εἶναι πείνα γιά τὸ Θεό.

Στὴ ζωὴ τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, νηστεία πάντοτε σημαίνει τέλεια ἀποχή ἀπὸ τήν τροφή, κατάσταση πείνας, ὠθηση τοῦ σώματος στὰ ἄκρα. Ἐδῶ ὅμως ἀνακαλύπτουμε ἀκόμα ὅτι ἡ νηστεία σάν μιά σωματικὴ προσπάθεια δέν ἔχει κανένα νόημα χωρίς τὸ πνευματικὸ συμπλήρωμά της «...ἐν νηστεία καί προσευχῇ». Αὐτὸ σημαίνει ὅτι χωρίς τήν ἀντίστοιχη πνευματικὴ προσπάθεια, χωρίς νά τρεφόμαστε μέ τὴ Θεία Πραγματικότητα, χωρίς ν’ ἀνακαλύψουμε τήν ὀλοκληρωτικὴ μας ἐξάρτηση ἀπὸ τὸ Θεό καί μόνο ἀπ’ Αὐτόν, ἡ σωματικὴ νη-

στεία θά κατανήσει μιά πραγματική αυτοκτονία. Ἄν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός πειράστηκε ἐνὼ νήστευε, ἐμεῖς δὲν ἔχουμε τὴν παραμικρὴ πιθανότητα ν' ἀποφύγουμε ἕναν τέτοιο πειρασμό. Ἡ σωματικὴ νηστεία εἶναι ἀπαραίτητη μὲν ἀλλὰ χάνει κάθε νόημα καὶ γίνεται ἀληθινὰ ἐπικίνδυνη ἂν ξεκοπεῖ ἀπὸ τὴν πνευματικὴ προσπάθεια – ἀπὸ τὴν προσευχὴ καὶ τὴν αὐτοσυγκέντρωση. Ἡ νηστεία εἶναι μιά τέχνη πού τὴν κατέχουν ἀπόλυτα οἱ ἅγιοι. Θὰ ἦταν ἀλαζονικό καὶ ἐπικίνδυνο γιὰ μᾶς ἂν δοκιμάζαμε αὐτὴ τὴν τέχνη χωρὶς διάκριση καὶ προσοχή. Ἡ λατρεία τῆς Μεγάλης Σαρακοστής [=δηλ. οἱ τελετές πού γίνονται στοὺς ὀρθόδοξους ναοὺς τὴν περίοδο τῆς Μεγ. Σαρακοστής] μᾶς ὑπενθυμίζει συνέχεια τίς δυσκολίες, τὰ ἐμπόδια καὶ τοὺς πειρασμούς πού περιμένουν ὅσους νομίζουν ὅτι μποροῦν νά στηριχτοῦν στὴ δύναμη τῆς θέλησής τους καὶ ὄχι στό Θεό.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἐκεῖνο πού πρῶτα ἀπ' ὅλα χρειαζόμαστε εἶναι μιά πνευματικὴ προετοιμασία γιὰ τὴν προσπάθεια τῆς νηστείας. Καὶ αὐτὴ εἶναι νά ζητήσουμε ἀπὸ τὸ Θεό βοήθεια ἐπίσης νά κάνουμε τὴ νηστεία μας θεο-κεντρικὴ. Νά νηστεύουμε ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ. Πρέπει νά ξαναιώσουμε ὅτι τὸ σῶμα μας εἶναι ναὸς τῆς Παρουσίας του. Εἶναι ἀνάγκη νά ξαναβροῦμε ἕνα θρησκευτικό σεβασμό γιὰ τὸ σῶμα, τὴν τροφή, γιὰ τὸ σωστό ρυθμὸ τῆς ζωῆς. Ὅλα αὐτὰ πρέπει νά γίνουν πρὶν ἀρχίσει ἡ νηστεία, ὥστε ὅταν ἀρχίσουμε νά νηστεύουμε νά εἴμαστε ἐφοδιασμένοι μὲ πνευματικὸ ὄπλισμό, μὲ τὸ ὄραμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς μάχης καὶ τῆς νίκης.

Κατόπιν ἔρχεται ἡ ἴδια ἡ νηστεία. Σύμφωνα μὲ ὅσα εἶπαμε παραπάνω ἡ νηστεία μπορεῖ νά πραγματοποιηθεῖ σὲ δύο ἐπίπεδα: πρῶτα σάν ἀσκητικὴ νηστεία καὶ δεύτερον σάν γενικὴ νηστεία. Ἡ ἀσκητικὴ νηστεία περιλαμβάνει μιά δραστηρικὴ μείωση τῆς τροφῆς ἔτσι ὥστε ἡ συνεχὴς κατάσταση πείνας νά μπορεῖ νά βιωθεῖ σάν ὑπενθύμιση τοῦ Θεοῦ καὶ σάν διαρκὴς προσπάθεια συγκέντρωσης τοῦ νοῦ μας στό Θεό. Ὅποιος τὸ ἔχει δοκιμάσει αὐτὸ –ἔστω καὶ γιὰ λίγο– ξέρεي ὅτι ἡ ἀσκητικὴ νηστεία ἀντὶ νά μᾶς ἀδυνατίζει, μᾶς ξαλαφρώνει, μᾶς εὐκολύνει στὴν αὐτοσυγκέντρωση, μᾶς κάνει νηφάλιους, χαρούμενους καὶ καθαρούς. Αὐτὸς πού νηστεύει ἔτσι, παίρνει τὴν τροφή σάν ἀληθινὸ

δῶρο τοῦ Θεοῦ. Εἶναι συνέχεια στραμμένος πρὸς τὸν ἑσωτερικὸ κόσμο ὁ ὁποῖος, ἀνεξήγητα, γίνεται ἕνα εἶδος τροφῆς.[...]

Ὅσο γιὰ τὴν γενικὴ νηστεία εἶναι ἀνάγκη αὐτὴ νά περιορίζεται σὲ διάρκεια καὶ νά συνδυάζεται μὲ τὴ Θεία Εὐχαριστία. Μὲ τίς παρούσες συνθήκες ζωῆς ἡ καλύτερη μορφή αὐτῆς τῆς νηστείας εἶναι ἡ μέρα πρὶν ἀπὸ τὴ βραδινὴ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων. Εἴτε νηστεύουμε αὐτὴ τὴ μέρα ἀπὸ νωρὶς τὸ πρῶτὸ εἴτε ἀργότερα, τὸ βασικὸ σημεῖο εἶναι νά ζοῦμε ὅλη τὴ μέρα σάν μιά μέρα προσδοκίας, ἐλπίδας, μιά μέρα πείνας γιὰ τὸν ἴδιο τὸ Θεό. Δηλαδή νά αὐτοσυγκεντρωθοῦμε καὶ νά σκεφτοῦμε αὐτὸ πού πρόκειται νά ἔρθει, τὸ δῶρο πού θά πάρουμε καὶ πού γιὰ χάρη του ἀπαρνούμαστε ὅλα τ' ἄλλα δῶρα.

Ὑστερα ἀπ' ὅσα εἶπαμε, πρέπει πάντα νά θυμόμαστε ὅτι ὅσο περιορισμένη καὶ ἂν εἶναι ἡ νηστεία μας –ἐφ' ὅσον εἶναι ἀληθινὴ νηστεία– θὰ μᾶς ὀδηγήσει στὸν πειρασμό, στὴν ἀδυναμία, στὴν ἀμφιβολία καὶ στὸν ἐρεθισμό. Μ' ἄλλα λόγια δηλαδή θὰ εἶναι μιά πραγματικὴ μάχη καὶ πιθανόν ν' ἀποτύχουμε πολλές φορές. Ἀλλὰ ἂν ἀνακαλύψουμε ὅτι ἡ χριστιανικὴ ζωὴ εἶναι μάχη καὶ προσπάθεια, τότε βρήκαμε τὸ βασικὸ στοιχεῖο τῆς νηστείας. Μιά πίστη πού δὲν ἔχει ξεπεράσει τίς ἀμφιβολίες καὶ τὸν πειρασμό σπάνια μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ἀληθινὴ πίστη. Δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει καμιά πρόοδος στὴ χριστιανικὴ ζωὴ χωρὶς τὴν πικρὴ ἐμπειρία τῆς ἀποτυχίας.

Πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι ἀρχίζουν νά νηστεύουν μὲ ἐνθουσιασμό καὶ σαματοῦν μετὰ τὴν πρῶτη ἀποτυχία. Θὰ μπορούσα νά πῶ ὅτι ἀκριβῶς σ' αὐτὴ τὴν πρῶτη ἀποτυχία ἔρχεται ἡ πραγματικὴ δοκιμὴ. Ἄν μετὰ τὴν ἀποτυχία καὶ τὴν συνηκολόγηση μὲ τίς ὀρέξεις μας καὶ τὰ πάθη μας ξαναγυρίσουμε ὅλα ἀπ' τὴν ἀρχὴ καὶ δὲν ὑποχωρήσουμε ὅσες φορές κι ἂν ἀποτύχουμε, ἀργὰ ἢ γρήγορα ἡ νηστεία μας θὰ φέρει τοὺς πνευματικὸς καρπούς της. Ἀνάμεσα στὴν ἀγιότητα καὶ τὸν ἀπαγορευτικὸ κυνισμό βρίσκεται ἡ μεγάλη καὶ θεϊκὴ ἀρετὴ τῆς ὑπομονῆς – ὑπομονὴ πρῶτα ἀπ' ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτό μας. Δὲν ὑπάρχει σύντομος δρόμος γιὰ τὴν ἀγιότητα, γιὰ κάθε σκαλοπάτι πρέπει νά πληρώσουμε ὀλόκληρο τὸ ἀντίτιμο. Ἔτσι, τὸ καλύτερο καί

Τό χέρι τῆς ἐλπίδας

“Ένας ὁμορφος ὕμνος πρὸς τὴ Ζωή

Ἡ φωτογραφία εἶναι ἑνὸς μωροῦ 21 ἑβδομάδων, πρὶν ἀκόμη γεννηθεῖ, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου εἶναι Samuel Armas καὶ εἶχε διαγνωστεῖ ὅτι πάσχει ἀπὸ διχοτομημένη σπονδυλική στήλη ἀπὸ τὴν ὁποία δέν θὰ ἐπιζοῦσε μέ τίποτα, παρά μόνον ἂν τὸ χειρουργοῦσαν στὴν κοιλιά τῆς μητέρας του.

Ὁ Dr. Bruner, μετὰ ἀπὸ διάφορες ἔρευνες πού εἶχαν γίνεи στοῦ Πανεπιστημιακοῦ Ἰατρικοῦ Κέντρο τοῦ Vanderbilt, στὴ Nashville, δήλωσε ὅτι ὁ ἴδιος θὰ μπορούσε νὰ φέρει εἰς πέρας τὴν ἐγχείριση, μέ τὸ βρέφος στὴν κοιλιά τῆς μητέρας του. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγχείρισης, ὁ χειρουργὸς ἀφαίρεσε τὴν ὑστέρα μέ καισαρική καὶ ἔκανε μιά μικρὴ τομὴ στὸν ἀμνιακὸ σάκο, μέσω τῆς ὁποίας μπόρεσε νὰ ἐγχειρίσει τὸν μικρὸ Samuel.

Ὁ Dr. Bruner τελειώνει ἐπιτυχῶς τὴν ἐγχείριση, ὅταν ὁ Samuel ἔβγαλε τὸ μικροσκοπικὸ ἀλλὰ ἀνεπτυγμένο χεράκι του μέσα ἀπὸ τὴν τομὴ καὶ γαντζώθηκε ἀπὸ τὸ δάχτυλο τοῦ ἔκπληκτου γιατροῦ. Ὁ διάσημος αὐτὸς χειρουργὸς εἶπε ὅτι ἔζησε τὴν πιὸ συγκινητικὴ στιγμὴ ὁλόκληρης τῆς ζωῆς του, ὅταν ἔνοιωσε τὸ χέρι τοῦ Samuel νὰ τοῦ γραπώνει ἕνα δάχτυλο, δείχνοντας εὐγνωμοσύνη πού τοῦ χάρισε τὸ δῶρο τῆς ζωῆς.

Βεβαίως, ὁ Dr. Bruner πάγωσε, –κοκάλωσε γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα– κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποίων ὁ Samuel συνέχιζε νὰ τοῦ κρατᾶει τὸ δάχτυλο, κάτι πού ἔδωσε ἀρκετὸ χρόνο στοῦ προσωπικοῦ τοῦ χειρουργείου ὥστε νὰ φωτογραφήσουν τὸ στιγμιότυπο πολὺ καθαρά. Οἱ ἐκδότες τοῦ περιοδικοῦ NY Times ὀνόμασαν τὴ φωτογραφία “Hand of Hope” (Χέρι τῆς ἐλπίδας). Ἡ μητέρα του εἶπε ὅτι ἔκλαιγε ἀπὸ συγκίνηση γιὰ πολλὲς μέρες, βλέποντας τὴν ἀπίστευτη φωτογραφία.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Samuel σήμερα... Ἔχει μιά 100% φυσιολογικὴ ζωή... Εὐχόμεστε ἢ ἱστορία τοῦ Samuel νὰ ἀγγίξει τὴν καρδιά σας!

sylekp-kaval.gr

ἀσφαλέστερο εἶναι ν’ ἀρχίσουμε μέ τὸ ἐλάχιστο –ἀκριβῶς λίγο πάνω ἀπὸ τίς φυσικὲς μας δυνατότητες– καὶ ν’ αὐξήσουμε τίς προσπάθειές μας λίγο λίγο, παρά νὰ ἐπιχειρήσουμε πηδήματα σέ μεγάλα ὕψη στὴν ἀρχὴ καὶ νὰ σπάσουμε μερικὰ κόκκαλα πέφτοντας στὴ γῆ!

Σάν συμπέρασμα: ἀπὸ μιά συμβατικὴ καὶ τυπικὴ νηστεία –δηλαδὴ νηστεία ἀπὸ ὑποχρέωση καὶ συνήθεια– πρέπει νὰ γυρίσουμε στὴν πραγματικὴ νηστεία. Ἄς εἶναι περιορισμένη καὶ ταπει-

νὴ ἀλλὰ νὰ εἶναι συνεχῆς καὶ ἀποφασιστικὴ. Ἄς ἀντιμετωπίσουμε ἔντιμα τίς πνευματικὲς καὶ φυσικὲς μας δυνατότητες καὶ ἄς ἐνεργήσουμε ἀνάλογα, ἄς θυμόμαστε πάντως ὅτι δέν μπορούμε νὰ νηστέψουμε χωρὶς νὰ προκαλέσουμε αὐτὲς τίς δυνατότητες, χωρὶς νὰ ἐνεργοποιήσουμε στὴ ζωὴ μας τὰ θεϊκὰ λόγια «τὰ ἀδύνατα παρ’ ἀνθρώποις δυνατὰ ἐστὶ παρά τῷ Θεῷ».

Ἀπὸ τὸ Βιβλίον «Μεγάλῃ Σαρακοστή» τοῦ π. Ἀλέξανδρου Σμέμαν, Ἐκδόσεις Ἄκριτας

Βοήθεια!!!

Πρό έτών, ένας νεαρός Ἱερεὺς διηγήθηκε τὰ ἐξῆς τρομερά:

«Ἡ μητέρα μου, πού δέν ἤθελε ὁ γιός της νά γίνει παπᾶς, στόν τρίτο χρόνο ἀπό τή χειροτονία μου, πέθανε. Στόν θάνατό της, ὡς Ἱερεὺς ἐγώ ὁ γιός της, δέν εἶχα δώσει μεγάλη σημασία. Ἐκανα ὅσα εἶναι ἀπαραίτητα καί τίποτα περισσότερο ἀπ' αὐτό.

Ἐνα ἀπογευματάκι, πρὸς τό σούρουπο, περνοῦσα ἔξω ἀπό τό Κοιμητήριο.

Σκέφθηκα λοιπόν: «Δέν πάω νά τῆς ἀνάψω τό καντηλάκι;» Πράγματι τό ἄναψα καί κάθισα σέ μιά πέτρα. Δέν εἶχα μαζί μου ὅμως πετραχήλι κι ἔτσι δέν τῆς διάβασα Τρισάγιο.

Σάν νά ζαλίστηκα ὅμως λίγο καί ξαφνικά νόμισα ὅτι ἄρχισαν νά ἀνοίγουν οἱ τάφοι, νά σηκώνονται τὰ νεκρά σώματα τῶν ἀνθρώπων καί νά φωνάζουν!...

— **ΒΟΗΘΕΙΑ! ΒΟΗΘΕΙΑ!** Ἱερεῖς τοῦ Ἰησοῦ, βοήθεια..., Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, βοήθεια!... *Λειτουργίες, προσευχές, Μνημόσυνα, Τρισάγια... ΒΟΗΘΕΙΑΑΑ, χριστιανοί!!!*

Σέ λίγο τρομαγμένος βλέπω καί τήν μάνα μου:

— **ΒΟΗΘΕΙΑ, γιέ μου, μοῦ εἶπε, βοήθεια!** *Βοήθεια, τώρα πού εἶσαι παπᾶς, βοήθεια γιά ὅλους, βοήθεια, βοήθεια!!!...καί ἔπεσε ἐπάνω μου σπαρά-*

ζοντας ἀπό κραυγές ἀπελπισίας, ζητώντας βοήθεια γιά τήν ψυχή της.

Τότε συνῆλθα τρομαγμένος... Εἶχε πλέον βραδιάσει... Ἐφυγα τρέχοντας... σχίσθηκαν καί τὰ ράσα μου... καί ἀπό τήν τρομάρα μου ὅλη τή νύχτα δέν κοιμήθηκα.

Τήν ἄλλη ἡμέρα τό πρωί εἶπα στήν πρεσβυτέρα μου: «*Κοίταξε νά δεῖς. Γιά τρία χρόνια θά λειτουργῶ κάθε μέρα γιά τή μάνα μου, γιά ὅλους τούς πε-*

θαμένους, γιά ὅσους εἶναι γραμμένοι ἐκεῖ, στό Κοιμητήριο, καί γιά ὅσα ὀνόματα κεκοιμημένων θά μοῦ δίνουν ἀπό δῶ καί πέρα».

Ἐκανα χίλιες ἑκατό Λειτουργίες συνεχῶς, χωρίς διακοπή! Χίλια ἑκατό Μνημόσυνα μέ κόλλυβα, μέ Τρισάγια, μέ ὅ,τι ἔπρεπε· κάθε

μέρα!

Πολλές φορές τίς νύχτες ἔβλεπα τίς ψυχές νά μοῦ λένε «*εὐχαριστῶ*», ἄλλες γιατί ξεδίψασαν, ἄλλες γιατί δροσίστηκαν, ἄλλες γιατί χόρτασαν, ἄλλες γιατί ζεστάθηκαν μέσα στίς παγωνιές! «*Εὐχαριστῶ, ζεστάθηκα, παπά μου*», μοῦ ἔλεγαν, «*κρύωνα, ζεστάθηκα, σ' εὐχαριστῶ*». Ἄλλες μέ εὐχαριστοῦσαν, γιατί εἶδαν λίγο φῶς καί ἄλλες κρατοῦσαν ψωμάκια στά χέρια...».

**Ἐμπειρίες κατὰ τήν Θεία Λειτουργία,
Πρωτ. Στεφάνου Ἀναγνωστοπούλου**

Ανηφορίζοντας από τή Γεθσημανή στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, συναντᾶ κανεῖς τό μοναστήρι τοῦ ἀββᾶ Ἀβραμίου.

Σ'αυτό τό μοναστήρι ἡγούμενος ἦταν ὁ **ἀββᾶς Ἰωάννης ὁ Κυζικηνός**.

Τόν ρωτήσαμε λοιπόν κάποια μέρα:

«Ἀββά, πῶς μπορεῖ νά ἀποκτήσει κανεῖς ἀρετή;»

Καί μᾶς ἀπάντησε ὁ Γέροντας:

«Ἐάν θέλῃ κανεῖς ν' ἀποκτήσει μιά ἀρετή, δέν μπορεῖ νά τήν κάνει κτῆμα του, ἄν δέν μισήσῃ τήν κακία πού εἶναι ὁ ἀντίποδάς της.

Ἐάν λοιπόν θέλῃς νά ἔχεις πάντοτε πένθος στήν ψυχή σου, μίσησε τό γέλιο.

Θέλῃς νά ἔχεις ταπείνωση; Μίσησε τήν ὑπερηφάνεια.

Θέλῃς νά εἶσαι ἐγκρατής; Μίσησε τήν λαιμαργία.

Θέλῃς νά εἶσαι σώφρων; Μίσησε τήν ἀκόλαστη ζωή.

Θέλῃς νά εἶσαι ἀκτῆμων; Μίσησε τήν φιλαργυρία.

Αὐτός πού θέλῃ νά εἶναι κάτοικος τῆς ἐρήμου, μισεῖ τίς πόλεις ἐξαιτίας τῶν πειρασμῶν.

Αὐτός πού θέλῃ νά ἔχει ἡσυχία, μισεῖ τήν παρρησία.

Αὐτός πού θέλῃ νά ζεῖ ἄγνωστος, μισεῖ τήν τάση γιά ἐπίδειξη.

Αὐτός πού θέλῃ νά κυριαρχεῖ στήν ὀργή, μισεῖ νά περνάει τίς ὥρες του μαζί μέ πολλούς.

Αὐτός πού θέλῃ νά ἔχει ἀμνησικακία, ἀποφεύγει νά κακοηγοεῖ τοὺς ἄλλους.

Αὐτός πού θέλῃ νά εἶναι ἀπερίσπαστος, μένει στή μοναξιά.

Αὐτός πού θέλῃ νά κυριαρχεῖ στή γλώσσα, ἄς κλείνει τ' αὐτιά του νά μήν ἀκούει πολλά.

Αὐτός πού θέλῃ νά ἔχει τόν φόβο τοῦ Θεοῦ πάντοτε, θά μισήσῃ τή σωματική ἀνάπαυση καί θά ἀγαπήσῃ τή θλίψη καί τή στενοχώρια».

Φωτογραφικά

Στις 24-10-10 λειτούργησε στην ένορία μας ο Ίεραπόστολος Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Κατάγκα κ. ΜΕΛΕΤΙΟΣ, από τό Κολουέζι τής Άφρικής.

Στις 2-10-10 πραγματοποιήσαμε ήμερήσια προσκυνηματική έκδρομή στό Πήλιο.

Στις 3-11-10 πραγματοποιήθηκε ή καθιερωμένη Συνεστίαση τής ένορίας μας στην όποία μᾶς μίλησε ό Πανοσιολ. Άρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Χρυσοστόμου, Πρωτοσύγκελλος Ι. Μ. Βεροίας καί Καθηγητής Α.Ε.Α.θ.

Στις άρχές τοῦ Δεκεμβρίου έγινε στην ένορία μας τό Χριστουγεννιάτικο παζάρι, τό όποιο επισκέφθηκαν πολλοί ένοριτες μας.

Καί φέτος μᾶς συγκίνησαν τά παιδιά τής Νεανικής μας Στέγης «Κιβωτός» μέ τήν ώραιότατη Χριστουγεννιάτικη γιορτή.

Άντιπροσωπία παιδιών τής ένορίας μας έψαλαν τά κάλαντα στόν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας κ. ΑΓΑΘΟΝΙΚΟ.

Στιγμιότυπα

Μέλη τῆς ἐνοριακῆς χορωδίας Κυριῶν ἔψαλαν τὰ κάλαντα στους διαδρόμους τοῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου Κατερίνης σκορπίζοντας χαρά.

Στις 15-2-11 ἐπισκεφθῆκαμε τὴν ἀνδρῶα Ἱ. Μ. Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου Θεσ/κης, ὅπου τελέσαμε τὸν Ἑσπερινὸ καὶ ἀκούσαμε ὁμιλία τοῦ Ἡγουμένου π. Κυρίλλου.

Στὴν ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς συγνώμης ἔγινε καὶ φέτος ἡ ἀλληλοσυγχώρηση τῶν ἐνοριτῶν μας.

Στιγμές χαλάρωσης γιὰ τὰ παιδιὰ μας στὴ Νεανικὴ Στέγη «ΚΙΒΩΤΟΣ», μὲ τὸ καινούργιο μας πίνκ-πόνκ.

Μεῖ ἰδιαίτερη χαρὰ ὑποδεχθῆκαμε στὴν ἐνορία μας τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χαλκίδος κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟ, ὁ ὁποῖος λειτούργησε τὴν Κυριακὴ 20.2.11.

Τοὺς Β' Χαιρετισμοὺς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἔψαλε στὴν ἐνορία μας ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ, τὴν Παρασκευὴ 18-3-11.

Ἴαν δέν ὑπάρχει θεός τί δουλειά ἔχεις μέσα στά δημιουργήματά Του;

Δέν ὑπάρχει θεμέλιο καί πῶς στέκεται ἡ οἰκοδομή;

Δέν ὑπάρχει ὁ ναυπηγός καί πῶς συναρμολογήθηκε τό πλοῖο;

Δέν ὑπάρχει ὁ οἰκοδόμος καί πῶς ἔγινε τό ἐπίτι;

Δέν ὑπάρχει ὁ μουσικός καί πῶς στόν κόσμο αὐτό πού εἶναι μιά λύρα, φαίνεται ὁ μουσικός ρυθμός;

Δέν ὑπάρχει ὁ Δημιουργός καί πῶς ἡ καλλονή τῶν κτισμάτων μαρτυρεῖ τόν Κτίστη;

Ἴαν δέν ὑπάρχει θεός, τί δουλειά ἔχεις μέσα στά δημιουργήματά Του;

Στό ἐπίτι τοῦ θεοῦ μένεις καί ἀρνεῖσαι τόν Νοικοκύρη τοῦ ἐπιτιοῦ;

ἼΗ δῶσε τό ἐνοίκιο, δηλαδή τήν εὐχαριστία σου ἢ βγές ἀπό τό ἐπίτι, γιατί νά καπνίζεις καί τό ἐπίτι μέ τό χνώτο τῆς βλασφημίας σου;

ἼΆγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος